

Kemenes Géfin László

HAZAJÁRÓ LÉLEK

II. Ősök és utódok

Emlékszel nagyapánkra? – kérdezte Kemenes reggeli előtt (2005. április 12-én), de már miután kinéztünk a csicsergős tavaszba, valamint az utca túloldalára, megbizonyosodván afelől, hogy autónkat az előző éjszaka nem lopták el. Azt meg sem kérdeztem, melyik nagyapánkra gondol, hiszen egyikükre sem emlékezhettünk, mivel az anyai nagyapa 1915-ben hunyt el, az apai pedig 1917-ben, mi pedig 1937-ben, illetve 1949 táján jöttünk a világra. – Most ne gecizz, jó? – mordult rám. – Tudod, hogy a *memoria historica*-ra utalok, amely magában foglalja s egyben felülmúlja a személyes emlékezetet. Elered valami régi kollektív álomból, előrekanyarog, végigjárja bennünk mondjuk a *családszeretet* egy specifikus formáját, megpedálozza a képzelet rokkáját, lefon róla egy singnyi szövetet (szöveget), s már ott is van velünk a kívánt helyen, utcában-téridőben, néninél, öregapónál. Nos – folytatta –, ahogy *én* emlékszem, a jó kiscelli pékmes-ter már házasságkötése évében (1880-ban) kissé túl pirosposztság volt ahhoz, hogy igazán hosszú élet elé nézhessen, viszont ez őt egyáltalán nem érdekelte, inkább nyakra-főre nemzette az utódokat, a következő tizenöt év alatt összesen kilencet, ami nem ment kivételszámba abban az időben, hiszen sági nagyapánk is, aki tizenöt évvel később nősült, tíz gyermekkel áldotta meg nagyanyánkat, akit nem szeret-tünk, mert örökké elégedetlen volt, főleg szinte szakadatlan terhessé-ge és dagadt lába miatt, utált templomba járni, némelyik lányát csak valami csúfnéven hívta, vagy még azon sem. Na te Görény, mondta nekünk is, pedig az ötvenen túl már egyáltalán nem mutatkoztunk olyan vészesen nyápicnak, mint tini korunkban, s ez a becenév nem volt sokkal finomabb, mint a „Ludvérc”, amit drága Nelli (Boriska) néninkre akasztott. Mindig fáj a lábad, nammama?, kérdi tőle Kemenes, ahogy ott ülünk előtte a sámedlin, amire ő: Ha fáj is, nem a te bajod, ne üsd bele az orrod, mi vagy te, valami firkász, hogy ki-szerkessz, kövesd inkább az ikred példáját, aki rám se bagózik – s tényleg, „nammama” rám lesett Kemenes pupilláján keresztül, és hát persze csak félig volt igaza, még ha alteregóm volt is megverve törté-

nelmi emlékezettel. Ivós természetűek voltatok ti ott Ságón, namma-ma?, kérdi tovább Kemenes. Vagy túl sok volt a zsíros étel? (1916-ban.) Nagyanyánk most már komolyan dühbe gurult: Hagyd el, te kapcabetyár, mert hozzád vágom ezt a lavórt lábvizestül együtt. Remélem, nem azon képzelegsz, hogy a köszvény bánt, mert ha tudni akarod, máskor nem láttunk bort, csak amikor az esperes küldött egy kis demizsonnal öregapádnak Sándor-napra, és az az istenverte darás tészta meg borsófőzelék már mindenkinek a fülén jött ki. Arról most nem szólok, a vége felé már nem tudtam, hogy vegyem el szegény uram kedvét a tudod mitől. És gondolod, ha nem abból a nyomorúságos tanítói nyugdíjból kellett volna tengődni, özvegységem elején engedtem volna a Boncost meg a Spárgát (na jó, anyátokat meg a Lenke nénéteket) agyagot talicskázni a Witmann-téglagyárban, amikor a sok pici ott sírt-rítt éhen a kötényem mellett, ahelyett hogy elküldtem volna legalább anyátokat a felsőőri retyerutyához német szót tanulni? Egyik reggel is azt mondja a Ludvérc: mama, ma hadd menjek én a Juliska helyett, annyira köhög, és ott az a valamije a vállában, annyira szúr neki – látod, és Kemenes akkor belém fordul, hát így mozog, csak elindul és kanyarog, az alany-állítmány kvázi mellékes, és nem biztos, hogy oda érkezel meg, ahova szeretted volna, de valaki mindig ott van, és szóra lehet bírni, noha senki nem azt mondja, amit te éppen várnál, és hát ha hiszed, ha nem, nagyanyánk nagyon ritkán ejtett könnyet, és Nelli (Boriska) nénit is elküldte a francba, pontosabban át a Csajbókékhoz fél liter tejért. A Boncos meg csak menjen kubikolni, kiáltotta utána, de jöjjön előbb ide hozzám nagyollóval a kézben, hadd vágom le a farkocát, már régebben kellett volna, mit akar egy tizenhét éves csitri hosszú hajjal ebben a mocskos világban.

Az utóbbi két hónapban (1971. október 8.) megint nem érezte jól magát. Pedig a szívével kevesebbet szenved, mint még a nyáron is. Már harmadik hónapja, hogy a jobb karjába jött egy rettenetesen erős, hasogató fájás. Új orvos van a rendelőben, egy fiatal nő, mit érthet ő még a betegségekhez. Elment az idegorvoshoz, aki azt mondta: csonthártyagyulladás van, adott gyógyszert, amivel bedörzsölte a karját, de nem javult. Akkor három hete elment az SZTK-főorvoshoz, ő ideggyulladást állapított meg. Injekciókat rendelt, B₁₂-t és B₁-et, hatot kapott másodnaponként, de hétfőn és szerdán nagyon rosszul lett utána, rengeteget tüsszögött, köhögött, a tenyere és talpa szörnyen viszketett, mintha a hólyaghurutja is kiújult volna, a szíve úgy legyengült,

hogy csak elleninjekció után tudott hazamenni. Soha nem volt allergiás semmiféle gyógyszerre, nem érti, hogy most miért ártott meg mégis. Így tovább nem is adhatják. Pedig a karja sokat javult, bár még mindig nagyon fáj. A lábán meg visszérgyulladás keletkezett, a főorvos szigorú fekvést rendelt, nehogy trombózt kapjon. Ez is jobban lett, de közben még borogatnia kell. Aztán ezek mellé egy elég csúnya influenza is elkapta, két hétig alig bírt még járni is, de hát aki így teljesen egyedül van, az nem fekheti ki a betegségét, mert főzni, vásárolni és minden egyebet kell tennie. Vasárnaponként azért eljárt a korai misére, azt nem hagyta ki, még ha sokszor nehezére esett is. A megfázásból kifelé tart már, de a karjával be kell mennie Szombathelyre szakorvoshoz, kapott beutalót. Kár, hogy az öreg Niedermeyer már nincs ott, vagy ha még megvan, akkor nyugdíjban él valahol Burgenlandban. Szerencsére a legutóbbi szűrővizsgálat negatív volt, pedig mintha érzett volna egy csomót a bal mellében. Így múlt el a nyár, ami valóban gyönyörű volt, de néhány hűvös nap kivételével az ősz is megmaradt enyhének, tegnap húsz fokot mutatott a régi hőmérő a kertben, hiába rozsdás, a higanyszál pontosan működik.

The suckers are coming! Ez a hír (1991. május végén) futótűzként terjedt el az egész városban, sőt kisebb csoportok még Kemeneskápolnán és Mesteriben is összeverődtek az utcán, különösen azon idősebb lakosokból, akiknek szülejük vagy telkük volt a Sághegyen. Gyűnnek a balfácánok (így Bognár néni), berepülnek a palimadarak (Füzessy Manci), visszatelepül a Tékozlófiú Géfin és Neje Kft. (Molnár Lajos nyugdíjas pénzügyőr) és még sokan mások. Dörzsölték a tenyerüket, tessék-lássék tatarozták a disznóólakat, háziáldással, penészes csipkével csinosították a rogyant pincéket, kiálltak a vasútállomás peronjára csokor büdöskével, tiszavirággal, némelyek fogat is mostak, alsóne-műt váltottak. Jaj, aranyoskáim, úgy, de úgy örülünk, el se hiszitek, mennyire vártunk már benneteket, tudtuk, hogy a kommunizmus sötét évei alatt mindig, de mindig visszavágytok ide, a drága őseitek vérével öntözött haza szent földjére, jaj, Isten őrizz, dehogyis, szinte ingyen van, nézzétek azt a vén diófát, ott a gémeskút is még, a vályú, amit a Holéczy doktor mintázott tündérvölgyi bazaltból, az a kedves tyúkudvar római kori cserépkavicssal kirakva, a szívem szakad meg, de titeknek mindent, mert titeket a hűségtekért minden megillet, ugyan, szóra sem érdemes, és hát persze hogy vagy a gimnáziumban fogtok tanítani, vagy polgármesterek lesztek, hiszen ki tudja elfelejteni, ahogy

ott álltok és olvassátok föl a Tizenhat Pontot, meg olyan gyönyörűen elszavaljátok a Talpra magyart, jaj, de kár, hogy szeretett plébános urunk nincs már közöttünk, mert biztos örömmel másodszorra is összeadna benneteket, hiszen az a kinti esküvő ott a senkiföldjén ugye olyan volt-nincs eseménykének számít csupán, és csapnánk nektek egy olyan, de olyan lakodalmat, nem hát, egy filléretekre se kerülne, itt lenne fönt a turistaszállóban, vagy arra már fölépülne a Korona helyén az új ötcillagos szálloda, ez a muzeális boralag is mindössze potom másfél millió, de persze nem tinektek, mert amikor rólatok van szó, nekünk semmi sem drága, dollár vagy német márka, nekünk édes mindegy, csak már itt lehessetek újra minálunk, és végre-valahára, a sok fájdalmas idegenben bolyongás után otthon érezhessétek magatokat, úgy mint régen, Isten hozott benneteket, hogy bús francba csúsztatok ki a markunkból, máig sem érti senki...

Nincs igazán kedvem „vallani”, vallotta meg K. (gépirat a Gonzo Archivumban, 1998. szept. 25., eredetileg a *Denver Post* megbízásából). Ez Rákospalotán történt, a húga lakásán, amikor ő Floridában nyaralt. Itt van a kétnapos influenza rajtam, mondta, s holnap mennem kell Hetyére, hogy megnézzem a kissomlyói házat, amit Matzi meg Lajos mutatott meg múlt hétfőn, váratlanul, meglepetésszerűen. Ezt az ürgét [„Matzi”-t] se tudom, hova tegyem. Szerinte szar nap volt, pedig igen szép volt az idő, huszonkét fok is talán, napos, s K. nem nagyon volt *másnapos* sem, pedig tegnap este megivott fél üveg francia brandyt a nátha elűzése céljából, állítólag ezt a receptet még „szegény jó exkollégája”, John Laffey adta neki a Liberal Arts College-ban, „the cheaper the better”, hát szokás szerint nem segített, csak annyiban, hogy beseggelt, és „érezte az életet”. Végighallgatta Schubert C-dúr szimfóniáját, amitől kiborult, nemcsak a zenemű monumentalitása és hagyományosságában-újdomsága miatt, hanem mert annyszor hallgatta a kocsiban, amikor éjjelente az órája után visszahajtott Montreálból Torontóba, legtöbbször az 515 kilométert négy és fél óra alatt tette meg, ami első felesége szerint istenkísértés volt. Ma délelőtt Németh László *Az utazás* című „förmedvényét” olvasta el, valamint Szabó Lőrinc „mentegetőző, ócska-olcsó, gyávaszar” naplóját, amitől őrzöngő magyarundor vett rajta erőt. [András] Sándornak is elmondta, hogy kibírhatalannak tartja az egész itteni nyomasztó állapotot, ahol a kommunisták halálra kínoztak, számon kértek, kivégeztek (pl. Kolosváry-Borcsa Mihályt, őt főképpen azért,

mert a sajtófőnökséget Szálasi Ferenc alatt is vállalta), míg „az annál szennyesebb Kádár-huszárok”, az E. Fehér Pálok, Berecz Jánosok háborítatlanul élhetnek, firkálhatnak, röhöghetnek a markukba, a verőlegényekről, kínzó mesterekről nem is beszélve. Ócska, mocsok, piszok világ, ország, nép ez – mondotta –, természetesen saját magát is beleértve. Vagy megint mindez csak azért jön így fel bennem, éppen ma, tette fel a kérdést, hogy holnap ismét kikosarazzam házvásárló önmagam? Kapkodok ide-oda, a Bibó Gimnáziumban Tar Feri ígér állást, az amerikanisztikai lószarban az a Bollobás hiteget, és közben sehol semmi, ami élet lehetne. – Jolantája most olyan messze van, állítja, az ő külön házvásárlási terveivel, hogy he’s simply screed shitless, az egésztől, mindentől. Anélkül, hogy hithű rilkeánus lenne, húzta el a száját kesernyésen, talán annyi parafrázist megengedhet magának, hogy *Wer jetz kein Haus hat, KAUFF sich keines mehr*. Nem érzi magát otthon sehol és soha, csak amikor a Feleséggel szexezik, Beethovent hallgat vagy Nietzschét olvas. Tegnap dühében háromszor verte ki a faszát pornóvideóra, ez se éppen a legértelmesebb dolog, de nincs értelmesebbnek. Pár hét múlva betölti a hatvanegyet, és minek ez az egész? Fuck it, fuck it all, mondta, s azzal a kezembe nyomott egy fél liter Unicumot, és kikísért, menjek isten hírével, vége az interjúnak.

Szia, írókám, mi van, baszod – így Durbincs, s lehuppan-totytan mellénk a padra –, szép és jó minden, ugye, vérhalmos liget van, tavasz, meleg tulipánok, melegek, hol, hol, ott, a szemközti padon, nem látod, a főszer szőrös mancsa már majdnem rajt van annak a köcsögnek a sliccén.

Lerak közénk néhány rongyosodó, számárfüles példányt a hajléktalanlapból, persze szó sincs számozott fényképes terjesztői igazolványról, de meg kell adni, tipikus hajléktalan stich sincs, Durbincs mosakodós típus, pláne ilyenkor, áprilisban.

– Nézd, ott hogy tapsikol az aranyeső a drága voltelnök-papa rácsos kapujánál, passzol a szép sárga vityillóhoz, sárga a csikló, sárga a nyelvem rajta, azazhogy csak lenne, na de nem megmondtam, ki lesz az elnökjelölt, én is rá szavaztam volna, legalább spiné, és ráadásul Katalin, szép a szája, meg olyan szendén tud nézni...

– Tudod-e – szakítottam félbe –, hogy Seszták Ágnes, a Hír TV vezérsztárüdvöskéje többek között Katalinkánkat a vezetékeve miatt tartja alkalmatlannak, merthogy ugyebár amikor be kell neki mutatkozni ánglusul, hogy izé, the President of Hungary Katalin Szili,

akkor mindenkinek azonnal a *silly* jut eszébe, ami azt jelenti, butuska, ostoba...

– Na ne mondd, ez nem lehet igaz – mondta Dubrincs. – Ezen az alapon akkor drága két szép kézilabdásunk, Bea és Eszter már rég nevet változtatott volna, merthogy a *shitty*, érted, édes istenkém, Águcika csak bújjon el a tokája mögé, és vigyázzon, ne kapjon gutaütést, amikor az a finom Gréczy Zsolt nagy ritkán nem ért vele egyet, egyébként tuti, hogy abban a Zsoltiban húzódik egy komoly mazochista véna, nem is tudom, miért nem áll néha a sarkára, azaz miért nem pöcköli meg az asztal alatt Ágicu cipellőjét, persze nyilván jobban tudja, mivel könnyen meglehet, hogy a csajszí negyvenhetes lábikóján nem matyómintás topánka feszül, hanem spiccvassal megfajelt *Botond* márkájú gojzerverrott csigaszőges bakancs, mindegy, az ő szópárbajosdijuk olyan Hacsek-és-Sajó alapon működik, nem?

Eközben Kemenes odafigyelés helyett inkább a Fedél Nélkülbe lapozott bele, 2005. februári szám volt, nem a legfrissebb, de annyi baj legyen. – Hát ez igen – kiáltott fel –, ezek igazi versek, Borsodi Németh László, Kovács Zsolt, Somody Gyula kenterbe veri a sok töktehetségtelen szarjankót, akinek nyögdelményeivel tele van a honi folyóiratdömping Álföldtől Zsitvatáig! Ide hallgassatok, ez a Somody így fejezi be *Kilátástalan rímek* című versét:

*Szelidítem a versem, de nem szelidül,
A reménytelenségük rajtam is kiül.*

Ez egész egyszerűen fantasztikus, nem? Ha valahol, hát itt eltűnik a szakadék szubjektum és szöveg között, az ige valóban testté lőn!

Dubrincs is tűzbe jött. – Mindig tudtam, hogy menő fej vagy, írókám, a József Attila-díjad ellenére, meglátszik, hogy elméletes tanár úr és voltál az ántivilágodban, majd elmondom a Gyuszinak, szegény a kutyától sem kap elismerést. Apropos kutya, ahogy caplatok fel ide a térre, hát nem megint belelépek egy akkorába, mintha egy medve púpozta volna a járdaszélre, nézzétek, útközben próbáltam lekaparni a dorgómról, de baszik lejönni. Lovas nemzetből kutyás nemzetté váltunk, jó-jó, helyesbíték, nemzet nincs, nép sincs, lakosság van, mindegy, a lényeg az, hogy sehol a világon ennyi randa, rühes, korcs, harapós dög nem kúrja az édes anyukáját, mint e csonka hazában, most nem szólok a vakvezető ebekről, azok úgyis kiveszőben vannak, mert kormányzatunk baszik pénzt adni rájuk. Várj, a „cson-

ka” jelző nem akaratlan félrebeszéd, mert ide a rozsdást, hogy Trianon óta harapózott el mifelénk a kutyamánia, amikortól úrnemzetből szolgálcsürhe lettünk, s a hirtelen támadt kisebbségségi érzést muszáj volt valahogy kompenzálni, most mondjátok meg, mi lehet ennél jobb, mi adhat szinte páratlan önbizalmat egy szétbaszott egónak, mint egy koszos ebnek parancsokat osztogatni? Ráadásul kutyuskánk szeretetet is képes szimulálni, s a szeretet úgy kell a szittyának, mint a falat kenyér, hiszen az egész világ kőkeményen leutálja.

– És hát legyünk őszinték – tettem hozzá –, errefelé a nők is kutyáznak, ők ugyanis duplán kénytelenek kárpótolni, hiszen magyaréknál olyan férfiuralom van, mint talán csak a szomáli muzulmánoknál.

Durbincs kedve lelohadt. – Nők, nők, hagyd már el, édesapám, neked, *nektek* könnyű férfiuralomról hadoválni, ott van töletek karnyújtásnyira az a finom Jolantátok, nekem meg nemcsak a kutyaszarból jut ki több a kelleténél, hanem a Rózsai is bement az unalmast, hogy le is út, fel is út, önagysága ezentúl kizárólag üzletszerűen fog kéjelegni, ehhez mit szólsz, így nem marad más, mint régi szívbeli mátkám, Tenyér Tercsi és Marok Marcsa kegyeihez folyamodni.

Hirtelen mögénk húzódott. – Hú, baszdki, gáz van, rohadjak el, ha nem a Feri bá jön a megálló felől, megint nincs nálam az a kurva igazolvány, ne nézz arra, baszod, muszáj lekopnom, bár szívem szerint nem a Nyugati aluljárójába söpörnék el, hanem meg se állnék Bécsig vagy Hamburgig, ti meg visszatértetek lébecolni ide a blökisek közé, amikor kint is primán ellehetnétek, miközben ezek itt magasról szarnak rátok, elnézést, de a faszom érti ezt az egész kuplerájt. Most ne nyúlkálj a bukszádhoz, a sajtótermék grátisz, majd legközelebb rendezzük.

Még visszaszólt az orgonabokrok mögül. – Azzal együtt, ha mégis arra járnátok, Parteigenosse Sloterdijket csókoltatom....

A tanár úr lelépett a katedréről. *Ich fürchte* – írta fel a táblára –, *wir werden Gott nicht los, weil wir noch an die Grammatik glauben*. Az osztály felé fordult. – Növendék Marinetti! – *Signor sì!* – pattant fel Filippo Tommaso a második sorban. – Indíts, de előbb szagold meg a kezéd! – Marinetti úgy tett, mintha engedelmeskednék az utasításnak, de kezét suttyomban az előtte lapuló André Breton bársonyzakójába törölte. – Igenis – darálta – már a múlt hétfőtől *parole in libertà* Szét-szórok mindent az úrben A papíron Se szórend se semmi *La mamma*

leléptetve *Il babbo* az Isonzónál Sebesség Ferrari Maserati negyven dugattyú... – Köszönöm – ültette le a tanár úr. – Másfeles – és a jegyet beírta a noteszébe. Tekintetét végigjártatta az osztályon: megnyugtatólag rákacsintott az izgulós Kafkára, mintegy tudtára adva, hogy semmi gond, a maga módján kivesézte ő már az összes mindenhatót, a szabályos stílust követelő inkvizítorokkal együtt. Az örökösen jelentkező Joyce-ot leintette: – Értve vagyon, jó gyermekem, Jimmy Aloysius Loyola, hogy betéve tudod az anyagot, de a legutolsó dolgozatod olyan volt, mintha csak magadnak firkáltad volna oda azt a sok unalmas szójátékot. – Joyce-ot előntötte a pulykaméreg, s odasziszegte a mellette ülő nyurga, frakkba öltözött fiúnak: – Nézz le, fiam, Sándor, és húzd fel a cipszeredet. – Márai nem ugrott be a cselnek, hanem hűvösen viaszúgta: – Hallgatni arany, povedálni bádog. Egyébként az én gyertyám akkor is állni fog, amikor a tied már régen csonkig égett. – A tanár úr nem hallott semmit a szóváltásból, mert tovább sétált az asztalok között, s jóságosan bólingatott erre-arra, Tristan Tzarának, Hans Arp-nak, Witkacynak. Amikor Eliot mellé ért, hirtelen felemelte a tanszerláda tetejét, s meglátta a töméntelen, tizenhét nyelven írt puskát. – Ejnye, ejnye, te rosszcsont – mondta fejét csóválva, amitől Tom szeme könnybe lábadt, s szenvedőn összecsupka seprős szempilláit. – Nem az a baj, hogy eddig lankadatlan szorgalommal loptál, hanem hogy újabban felhagytál a lopással, és folyvást kinyilatkoztatsz, mint valami átkeresztelkedett anglikán vízicserkész. – Az osztály hálás röhejjel nyugtázta a mágiszteri élcet. Közben a tanár úr ismét a tábla elé sasszézott, elhaladtában barackot nyomott kedvence, Witold Gombrowicz feje búbjára, s úgy tett, mintha nem vette volna észre, hogy Louis-Ferdinand Céline és Bruno Schulz önfeledten gombfociznak a pad alatt. Akkor a hátsó sorból mozgolódás nesze hallatszott. – Növendék Rilke! – szólt oda a tanár úr. – Miféle rendbontás folyik ott? – Rainer Maria idegesen felugrott. – Tanár úr kérem, én készültem! Nem én voltam, hanem a Hadibandi. – A tanár úr felemelte kezét. – Ne árulkodj itt nekem, te himpellér, mert küldelek Duinóba elégiát hegyezni, hogy arról koldulsz. A szomszéd asztalnál elterpeszkedő szurtos sihederre nézett. – Hát te, Bandi, mit szólsz mindehhez? – Ady unottan, alig hallhatóan felelt: – Én jöttem a Dzsingisz karjaiból... – Az osztályban dermedt csend támadt, csak Jean Cocteau és André Gide fordult meglepetten Ady felé, egymás kezét is elengedve. – Izé – folytatta bizonytalanul a kunszemű legény, ki a tízórai szünet alatt beszopott vagy két icce kövidinkát –, én jöttem a Gyöngyös

martjairól... – Kuss! – szakította félbe a tanár úr. – Onnét te nem jöttél, az holtbiztos, mert az már a művelt Nyugat, téged meg Napkelet küldött, gatyás, bamba társaiddal együtt! – Ady nem hagyta magát. – Góg, Magóg, Ahasvérus – motyogta elszántan. – Jákob, Ézsaiás, Illés szekere, Ós Kaján, Istenhez hanyatló ágyék... – A tanár úr elvesztette türelmét. – Mit hadrikálsz itt össze, te gézengúz? Hadd látom, mi van ott előtted! – mert figyelmét nem kerülte el, hogy a szerencsétlen mamlasza bele-belepislantott félig nyitott tanszerládájába. Mielőtt Ady válaszolhatott volna, Rilke már megint talpon volt, s diadalmasan meglobogtatta a bűntárgyat. – Tanár úrnak tisztelettel jelentem, ez az Ótestamentum, méghozzá a Dávid zsoltárainál... – Csendet kérek! – kiáltotta a tanár úr elváltozott hangon. – Növendék Ady! – Parancs! – Hozzám! Könyvvel! – Igenis! – Ady kijózanodva, két másodperc alatt bibliástul a tanár úr előtt állt vigyázzban. A tanár úr utálkozva először a könyvre, majd a sarokban lévő szemétkosárra mutatott. – Azzal! Oda! – Ady halászápadt lett, alig láthatóan megrázta fejét, s tüntetően a melléhez szorította a könyvet. A tanár úr bólintott, mint aki nem várt más reakciót. – Növendék Ady! – Parancs! – Elégtelen! Megértve? – Igenis! – Bukásra áll! Megértve? – Igenis! – Jelentkezik igazgatóhelyettes úrnál! Megértve? – Igenis! – Lelépni! – Igenis! – Miután Ady kissé ingatagon elhagyta a tantermet, az egész osztály szinte egy emberként fellélegzett. A tanár úr fellépett a katedrára, majd ő maga is megkönnyebbülten odabiccintett az első padban fészkelődő nebulónak. – Na, Ezra öcsém, lássuk, miből élünk. – Pound beletúrt bozontos vörös hajába, s kántáló modorában rákezdte. – Nem használunk igekötőt, dobjuk a kopulát, szövegtöredékeket állítunk egymáshoz logikai kapcsolat nélkül, mi nemcsak a hatalmat akarjuk, hanem a földi paradicsomot is, pusztán iróniából. – A tanár úr apró torokköszörüléssel leplezte meghatódását. – Hát igen, valahogy így kell, illetve kellene. – Noteszét ki sem nyitotta, hiszen az évfolyamelső neve mellett már eddig is csak jelek sorakoztak.

Budapest, 2005. április 8–23.

(Kortárs, 2005/7.)

KEMENES GÉFIN LÁSZLÓ 1937-BEN SZÜLETETT SZOMBATHELYEN. VERSET ÉS PRÓZÁT IS ÍR. JÓZSEF ÁRTILA-DÍJAS.